

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 75 (2015), Duminica a 12-a după Rusalii
(Tânărul bogat)

Evanghelia: Matei 19, 16-26*

În vremea aceea un tânăr a venit la Iisus și I-a zis: „Învățătorule bun, ce bine să fac ca să am viață veșnică?” Iar El a zis: „De ce-Mi spui bun? Nimeni nu este bun, decât numai Unul Dumnezeu. Iar dacă vrei să intri în Viață, păzește poruncile“. El I-a zis: „Care?” Iar Iisus i-a zis: **Să nu ucizi, să nu te desfrânezi, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.** Tânărul I-a zis: „Pe toate acestea le-am păzit din tinerețea mea. Ce-mi lipsește?” Iisus i-a zis: „Dacă vrei să fii desăvârșit, du-te, vinde-ți averile, dă-le săracilor și vei avea comoară în cer; și vino de-Mi urmează Mie“. Dar tânărul, auzind cuvântul acesta, a plecat întristat, căci avea multe avuții.

Iar Iisus a zis către ucenicii Săi: „Adevărat vă spun că cu greu va intra un bogat în împărăția cerurilor. Și vă mai spun: Mai lesne e să treacă o cămilă prin urechile acului decât să intre un bogat în împărăția lui Dumnezeu“. Auzind acest cuvânt, ucenicii tare s'au mirat și au zis: „Atunci, cine poate să se mântuiască?“... Iar Iisus, privind drept la ei, le-a zis: „Aceasta e cu neputință la oameni, dar la Dumnezeu toate sunt cu putință“.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

Chemarea lui Hristos - să-I aparținem în totalitate

Mitropolitul Iosif

(...) Sunt mai multe niveluri de înțelegere duhovnicească a chemării pe care Hristos o face, într-un fel sau altul, fiecăruia dintre noi. Tânărul bogat aude de un Învățător de Lege deosebit, ieșit din comun, de Care poporul lui Israel se apropia, mai mult sau mai puțin, pe Care Îl respecta, mai mult sau mai puțin, pe Care Îl credea, mai mult sau mai puțin. Și se apropie și el, și curios, dar în același timp și foarte mândru de starea lui sufletească de până atunci - adică se credea mare împlinitor al Legii - vine la Învățător, poate mai mult încercând să-L ispitească decât să afle adevărul (...), și întreabă: "Ce să fac ca să fiu mântuit?" "Respectă poruncile!", îi răspunde. "Care?" (...) Iar Iisus i-a zis: "Să nu ucizi, să nu săvârșești adulter, să nu furi, să nu mărturisești strâmb; cinstește pe tatăl tău și pe mama ta și să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși".

Și auziți răspunsul tânărului - (...) era atât de încântat de formalismul lui, am spune, de starea lui exterioară, de starea respectării poruncilor, încât era foarte bucuros să-I răspundă lui Hristos: "Toate acestea le-am păzit din copilăria mea. Ce-mi mai lipsește?". Și abia acum Hristos îl cheamă, abia acum Hristos îl provoacă să se depășească pe sine însuși, să renunțe la sine, să iasă din sine, din mândria lui, din autosuficiența lui, din Legea veche, să iasă din cuvântul Lui Dumnezeu, am putea spune, și să intre în alt Cuvânt al Lui Dumnezeu, desăvârșit, revelat, Care era chiar înaintea lui, pentru că înaintea lui stătea Cuvântul Lui Dumnezeu Însuși. Îi spune: "Dacă voiești să fii desăvârșit, du-te, vinde averea ta, dă-o săracilor și vei avea comoară în cer; după aceea, vino și urmează-Mi". Și auzind cuvântul acesta tânărul a plecat întristat, căci avea multe avuții. Iar Iisus a zis ucenicilor Săi: "Adevărat zic vouă că un bogat cu greu va intra în Împărăția Cerurilor".

(...) Și nu o să insist pe bogăție, pe bogăția materială. Însă, trebuie să vedem această stare a tânărului pentru noi cei de azi și prin așa-zisa bogăție pe care am putea-o avea. Și mă refer aici la cea intelectuală, la bogăția cunoștințelor noastre, la inteligența noastră. Putem să vorbim și de frumusețea exterioară, de frumusețea trupească, de puterea pe care o exercităm asupra altora prin personalitatea pe care o avem sau prin cine știe ce daruri extraordinare pe care le-am putea avea în toate domeniile (...), tot ceea ce de multe ori constituie pentru noi, cei săraci material, o bogăție care ne face să rămânem departe, să nu putem renunța la ea atunci când Hristos ne cheamă și ne spune că: "a fi desăvârșit înseamnă să renunțăm la bogăția noastră, să o vindem". Adică să ne comportăm ca și cum n-am mai avea-o, să o împărțim săracilor sau să ne considerăm pe noi înșine săraci în acest sens și să ne golim inima de toate pentru ca Hristos să poată avea loc în ea. Aceasta este chemarea noastră prin excelență, vocația noastră prin excelență, chemarea de la Hristos: să Îi aparținem Lui în

totalitate. (...) A fi a lui Hristos nu înseamnă doar să te duci în mănăstire astăzi, înseamnă a-L urma pe Hristos în toate, în absolut tot ceea ce facem. Însă, ceea ce ne este mai greu este să ne sărăcim inima noastră, mintea noastră, să o vedem săracă și goală fără Hristos. Și să răspundem la această chemare a Lui care înseamnă să ne vedem pe noi înșine săraci. (...)

Ce avem noi să nu ne fie dăruit de către Dumnezeu? Ce avem să nu fie primit? Ce avem și să fie numai al nostru? Tot ceea ce avem, de la cele duhovnicești, spirituale, până la cele materiale, până la propria noastră persoană este un dar de la Dumnezeu. Ne suntem dăruți nouă înșine și este greu dacă nu facem efortul discernământului, încă din fragedă tinerețe, să știm, să discernem, să vedem care este cuvântul lui Hristos, cuvântul Lui Dumnezeu, unic, pentru fiecare dintre noi. (...) Care este starea mea de înțelegere, de discernământ a ceea ce Hristos vrea de la mine? (...) Care este vocația mea? Pentru ce m-am născut în această lume? Întrebarea aceasta ne-o pune Hristos și a pus-o tânărul bogat lui Hristos: "Ce să fac să fiu desăvârșit?". Și Hristos îi răspunde. Dar îi mai răspunde cu un cuvânt: "Fiți desăvârșiți, precum Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit". Adică nici mai mult, nici mai puțin decât să fim ca Dumnezeu. Iată chemarea, iată chemarea desăvârșirii. Și intrăm prin această chemare într-o pădure nesfârșită în care, de multe ori, nu mai vedem nicio intrare, nicio ieșire și ne dăm seama că avem viața noastră întreagă la dispoziție pentru a răspunde la această chemare a lui Hristos: să fim desăvârșiți, să ne golim de noi înșine, să ne considerăm săraci. (...) Și această chemare este a fiecăruia dintre noi, și a mea, și a voastră, a fiecăruia. (...) Desăvârșirea, căutarea desăvârșirii în viața aceasta este, după cum spunea Părintele Arsenie Papacioc (...): "să înviem, să înviem iară și iară din morțile noastre de fiecare zi". Pentru că nu poate fi chemarea lui Hristos alta decât spre ridicare, spre înviere. (...) acesta este setea din noi, setea tânărului este explozia de viață pe care o are în el, pe care o avem în noi, o aveți în voi. Cum o ghidați? Spre ce o îndreptați? (...) Singurul care ne poate da vedere este Hristos.

Dar nu o face fără ca noi înșine să răspundem liber la chemarea Lui. Nu o face cu forța, ne lasă complet liberi. Dar orice pas pe care noi îl facem înspre El, cheamă și pasul lui Hristos. Pentru că nu este numai o vocație a noastră înspre Hristos și o chemare a noastră înspre Hristos, este și o chemare a lui Hristos de către noi, la care El aproape că nu mai poate să nu răspundă, aproape că nu mai este liber să nu răspundă. Pe când noi suntem liberi. (...) În ciuda a tot ceea ce noi putem gândi despre Dumnezeu, am fost și suntem liberi. De aceea Hristos pe cruce nu face nici un gest care să oblige. Ce-i spuneau cei din jur? "Dă-Te jos de pe Cruce ca să credem în Tine", și-L batjocureau, râdeau de El. Și cât de mare este tentația aceasta - noi nu reușim niciodată să-i rezistăm: să arătam că avem dreptate! El a lăsat ca dreptatea și ca adevărul să izbucnească, să iasă, să se ridice din mormânt, prin Învierea Lui.

Sursa: **ÎPS Iosif, Mitropolitului Europei Occidentale și Meridionale**, fragment din transcrierea cuvântului către tinerii din tabăra de la Nemțșor, 2011

Vitamine duhovnicești

“În relație onestă cu sine este doar cel care dorește să se biruiască pe sine”

Din păcate, mulți cred că a fi înțeleș înseamnă a ți se da dreptate, a fi îndreptățit să te porți cum te porți pentru că simți ce simți. Or, a fi înțeleș înseamnă ca cel ce te ascultă să-și dea seama ce simți și să-ți arate asta. Avem nevoie să ni se audă suferința și nu să ne justificăm felul în care ne-o procurăm. Nimeni nu e vinovat pentru cum ne simțim sau pentru ce simțim. Nici un sentiment nu e rău în sine, ci doar ce facem cu el. Avem nevoie să ne simțim acceptați cu sentimentele noastre și nu condamnați pentru ele.

Apoi, avem nevoie de ajutor ca să înțelegem noi înșine că nimeni nu e responsabil de sentimentele noastre, că ele își au cauza în noi înșine și că sunt legate de felul în care ne împlinim nevoile și că numai noi putem alege ce e de făcut când cineva nu ne ajută să ne împlinim o nevoie. Dacă vom pretinde că ar trebui să o facă și că Dumnezeu și lumea există pentru a ne împlini nevoile, alegem suferința pentru că, de îndată ce ne maturizăm suntem singurii responsabili pentru împlinirea nevoilor noastre. Cei din jur, Dumnezeu și lumea ne oferă condiții, ajutor, oportunități, și așteaptă același lucru de la noi. Așteaptă, nu ne pretinde. Orice pretenție este o călcare a libertății și demnității omului. Iată de ce e atât de important să învățăm să ne asumăm responsabilitatea care ne aparține și când cerem și când oferim, și când primim și când nu primim, și când refuzăm și când suntem refuzați.

Așadar, în relație onestă cu sine este doar cel care dorește să se biruiască pe sine, sinele acela rănit care se hrănește cu plăcerea de a suferi și cere mereu și mereu “mâncare și băutură”. Doar acela înțelege și învață, cu revoltă o vreme, să transforme orice durere în rugăciune, acceptând sentimentele ca vibrație psihosomatică și refuzând gândurile care nu sunt altceva decât vechile scheme bolnave. Acela se hrănește din harul primit prin Taine și rugăciune și face din toate ale sale “prescură” vie pe care o oferă Domnului clipă de clipă pentru a o sfinți. Acela, chiar de se va supăra sau mânia pe mine ca mesager al acestui fel de a fi, va trăi orice cădere ca pe o nouă și minunată lecție de viață în Hristos. Acela învață, cu durere dar și cu bucurie, să nu-și mai centreze viața pe împlinirea dorințelor, oricât de nevinovate ar fi, ci pe intrarea în Împărăție pentru că a văzut că restul se adaugă.